మానసమయూరి

– కస్తూరి మురళీకృష్ణ

(గత సంచిక తరువాయి)

ఆప్ కే హసీన్ రుఖ్ పె ఆజ్ నయా నూర్ హై,

మేర దిల్ మచల్ గయాతో మేర క్యా ఖుసూర్ హై.

నీ అందమైన వదనం నేడు సరికొత్త వెలుతురుతో మెరిసిపోతోంది. అది చూసి నా హృదయం చలిస్తే దోషం నాది కాదు.

'పియానో, వయోలిన్ వాయిద్యాలు సృజించిన స్వరతరంగాలు ఆనందం కలిగిస్తూ, మత్తు కలిగించే మహమ్మద్ రఫీ స్వరమాధుర్యం చిలికే రొమాన్స్‌ను అనుభవించేందుకు సిద్ధపరుస్తూంటే, గేయంలో పొదిగిన పదాల భావం సృజించిన ఓ అస్పష్టమైన అందమైన ఆకారాన్ని ఊహిస్తూ తన్మయత్వం చెందుతున్నాడు శరత్.

సాధారణంగా సినిమా పాటలు టైమ్‌పాస్ కోసం వింటారు. హోటళ్ళలో, పెళ్ళిళ్ళలో, పాటలు మోగిస్తూ ఎవరిగొడవల్లో వారుంటారు. ఇళ్ళల్లో కూడా పాటలు వింటూ ముచ్చట్లాడుకుంటూంటారు. కానీ అది సినిమా పాట అయినా, శాస్త్రీయ సంగీతమైనా ఏదో క్యాజువల్‌గా వినటం శరత్‌కి ఇష్టం అనిపించదు. అది కళను, ఆ కళను సృజించిన కళాకారులను అవమానించినట్టే అనిపిస్తుంది. అందుకని అతడు ఏది విన్నా సంపూర్ణంగా తన దృష్టిని ఆ అంశంపైనే పెట్టి వింటాడు. అలా వింటున్నప్పుడు మామూలుగా వింటూంటే తెలియని, దృష్టికి రాని అనేక విషయాలు గ్రహింపుకు వస్తాయి.

ఒకో లయను, ఒకో శబ్దాన్ని సృహించి మాధుర్యాన్ని పెంపొందించి ప్రజలను రంజింప చేయుటానికి కళాకారులు ఎంత శ్రమపడ్డారో, ఎంత నిజాయితీగా, చిత్తశుద్ధితో తమ కళను సృజించారో అర్థమయి అద్భుతం అనిపిస్తుంది. అది మామూలు సినిమా పాట అయినా, శాస్త్రీయ సంగీత గీతమైనా అంత తేలికగా కొట్టిపారేయటం అన్యాయమే కాదు వ్యక్తి తనకి తాను చేసుకుంటున్న మోసం అనిపిస్తుంది.

ఖలీలటోంకి ఛాలోమె ఖిలాభిలా యెరూప్‌హై

ఘటాసె జైసె ఛన్ రహీ సుబహ సబహకి ధూప్ హై

పాటలోని పదాలు, వాటి అర్థాలు శరత్ హృదయంలో ఒక చిత్రాన్ని గీశాయి.

సూర్యోదయ సమయంలో మేఘాలను చీల్చుకుని సూర్యకిరణాలు ఆకాశంలో విస్తరిస్తూ తమ వెలుగులు ప్రసరిస్తున్నట్టు, విడివడిన కురులమాటు నుంచి తొంగి చూస్తున్న ఆమె రూపం ఉంది.

ఎంత అద్భుతమైన వర్ణన!

కవులంటే నినాదాలు రాసేవారు, రెండులైన్ల అంత్యప్రాసల భావవాక్యాలు రాసేవారు కారు. హృదయంలో కలం ముంచి, భావావేశ అంబరంపై అక్షరాల చిత్రాలను గీసేవారు.

గదినిండా పియానో రమ్యమైన శబ్దాలు నిండిపోయాయి. పియానోకు వంతపాడుతున్న వయోలిన్లు, వేణువులతో ఒక పాట ఒక 'సింఫనీ'లా పరమాద్భుతమైన భావాల అలల కడలిలా మారిపోయింది.

పాట అయిపోయింది.

శరత్ కళ్ళల్లో నీళ్ళు ఉబికాయి. హృదయంలో ఏదో తెలియని బాధ కలుగుతోంది. అత్యంత ఆనందంలో అంతులేని వేదన కలగటం ఎంతో చిత్రమైన అనుభూతి □

అబ్ క్యా మిసాల్ దూ మై తుమ్హారే షబాబ్ కీ

ఇన్సాన్ బన్ గయా హై కిరణ్ మహతాబ్ కీ

ఒక పాట అయి మరో పాట ఆరంభమయింది.

ఆకాశమంత ఎత్తు ఎగిసి పడిన అల, కలిగించిన సంచలనం నుంచి, ఉక్కిరిబిక్కిరి నుంచి తేరుకుని ఊపిరి పీల్చుకునేలోగా మరో అల ఉవ్వెత్తున ఎగిసినట్టు, ఒకపాట కలిగించిన భావాల సంచలనం నుంచి తేరుకోకముందే వందో రమణీయమైన వర్ణనతో కూడుకున్న పాట ఆరంభమయింది.

ఈ పాటలో వాయిద్య ఆడంబరంలేదు. కేవలం బాణీ రమ్యత, గాయకుడి స్వరంలోని శృంగార రసప్రవాహం, కవితలోని పదాలు సృష్టించే అత్యద్భుతమైన భావాలతో మరో ఆనందకరమైన తుఫానును సృష్టించారు కళాకారులు.

తన ప్రేయసి యవ్వనాన్ని ఏమని వర్ణించాలో తెలియక సతమతమవుతూ స్త్రీ ఆకృతి దాల్చిన వెన్నెల కిరణం అని అంటున్నాడు. ఒక వెన్నెల కిరణం మానవ ఆకారం దాల్చి వస్తే ఎలా ఉంటుంది?

అసలు ఆ ఊహనే అద్భుతంగా ఉంది.

ఎంతటి అద్భుతమైన ఊహ! ఎంతటి సంస్కారవంతమైన ఊహ! ఎంతటి ఉన్నతమైన ఆలోచన.

ఇంతలో అతడి తపస్సులాంటి ఏకాగ్రతను భంగం చేస్తూ, 'మై పరేషాన్, పరేషాన్, పరేషాన్, పరేషాన్... రంజి షే హై ధువాధువా' అని ఓ యువతి గొంతు 'హై పిచ్'లో వినిపించింది.

శరత్ వింటున్న పాటను ముంచేసింది.

వెంటనే పాటను ఆపేశాడు. ముందు గదిలోకి తొంగి చూశాడు. శరత్ కూతురు స్రవంతి, ఆమె స్నేహితురాళ్ళు ఇద్దరూ, టీవీలో వస్తున్న పాటతో వంతపాడుతున్నారు పెద్ద గొంతుతో.

ప్రతి తరానికీ తనదైన ప్రత్యేక వినోద సాధనాలు, విలువలు ఉంటాయి. పాత తరం వారికి కొత్త తరం చెడిపోతున్నట్టు, కొత్త తరానికి సరైన అభిరుచి లేనట్టు అనిపిస్తుంది. కొత్త తరం వారికి పాత తరం వారివి విసుగు కలిగిస్తాయి. పాత అంటే చులకన ఉంటుంది. తరాల అంతరం ఇది. 'వారి ఆనందం ఇది. తన ఆనందం అది. ఎవరి ఆనందం వారిది' అనుకున్నాడు శరత్.

నెమ్మదిగా ఇంటిపైకి బాల్కనీలోకి బయలుదేరాడు అతడు. పై మెట్లెక్కుతూంటే అక్కడ నిలబడి పక్కింటామెతో మాట్లాడుతున్న ప్రశాంతి నవ్వింది.

'మీ అమ్మాయికి పాటల విషయంలో మీ పోలిక వచ్చింది. పాటలంటే ఒళ్ళూ పై మరిచిపోతుంది. మీరేమో నిశ్శబ్దంగా ఆనందిస్తారు. అది గెంతుతూ ఆనందిస్తుంది' అంది.

మౌనంగా పైకి వెళ్ళాడు శరత్.

ఆకాశంలో తారలు మినుకు మినుకు మటున్నాయి. వెన్నెలను వెదజల్లుతున్నాడు చంద్రుడు.

ఇక వెన్నెల కిరణం అందమైన మనిషిలా ఆకారం దిద్దుకుంటే ఎలా ఉంటుంది? ఆ ఆలోచన అతడిని వదలటంలేదు.

విడవడిన కురుల నీడలోని ఆమె వదనం, మేఘాలను చీల్చుకుని విస్తరిస్తున్న సూర్య కిరణాల్లా ఉండటం, వెన్నెల కిరణం మానవ ఆకృతి దాల్చటం..ఆ ఊహల విస్తృతని, అనంతత్వాన్ని, ఫలితంగా ప్రతిఫలించే అందాన్ని ఊహించాలని, అందుకోవాలని అతని హృదయం ఆతృత పడుతోంది. 'మనిషి వయసు పరంగా ఎంత ఎదిగినా, మానసికంగా, ముఖ్యంగా రొమాంటిక్ ఊహల పరంగా ఎప్పుడూ ఎదగడేమో!' అనిపించింది శరత్‌కు. సున్నితమైన శృంగార భావనలకు, కళను అర్థం చేసుకుని ఆస్వాదించటానికి నడుమ అవినాభావ సంబంధం ఉందనిపిస్తుంది. కళ సృజన వ్యక్తిలోని శృంగారభావనలను ప్రతిపాదిస్తుందంటుంది మానసిక శాస్త్రం.

'అందుకేనేమో, కళాకారులందరిలో ఓ రకమైన 'పిచ్చితనం' ఉంటుంది' అనుకున్నాడు శరత్. అంతలో అతడికి ఆ రోజు ఆఫీసులో జరిగిన సంఘటనలు గుర్తుకువచ్చాయి. మాధవి వచ్చి తనని తాను పరిచయం చేసుకున్నప్పుడు, ఆమెని చూసి నిశ్చేష్టుడయ్యాడు శరత్..

అతడిని నిశ్చేష్టుడిని చేసింది అనూహ్యమైన ఆమె అందం.

అందరూ చెప్తూంటే ఏదేదో ఊహించుకున్నాడు. కానీ ఇంకా ముప్పయి దాటవు ఆమెకు. ఆమె తనని తాను అలంకరించుకున్న తీరు, ఆమె హుందాగా నిలబడిన తీరు అతడిని ఆకర్షించింది.

ఆమె కళ్ళు అతడిని కట్టిపడేశాయి.

'పల్‌కోంకి గలియోమె చెహరే, బహారోంకి హస్తే హుయే ' అన్న పాదం గుర్తుకువచ్చింది. 'కనురెప్పల దారులలో అందాన్ని, ఆనందాన్ని సూచించే వసంతంలాంటి వదనం...'

ఏమిటీ ఉన్నతమైన ఊహలు. ఎలా వస్తాయి కవులకు ఇలాంటి ఆలోచనలు? అందరికీ ఆలోచనలు వచ్చినా వాటిని పొందికగా, క్రమపద్ధతిలో, మరింత వన్నె తెచ్చేలా ప్రదర్శించగలగటం కొందరికే ఎందుకు సాధ్యమవుతుంది?

మాధవిని చూసి ఆమె, పలకరింపుకు సమాధానం ఇచ్చేలోగా, వేరే ఫ్లోర్‌లోని అతడు వచ్చాడు.

'హాయ్ మధూ' అన్నాడు ఆమె చేయి పట్టి కుదిపేస్తూ.

ఇంతలో ఇంకొకరెవరో వచ్చారు.

కాస్సేపటికి ఆమె చుట్టు ఓ గుంపు తయారయింది. అందరూ గలగలా మాట్లాడేస్తున్నారు. వారందరికీ కేంద్ర బిందువులా ఉంది మాధవి.

కాస్సేపు వాళ్ళవైపు చూశాడు శరత్.

వాళ్ళు అలా మాట్లాడుతూ నవ్వుతూ తుళ్ళుతూ బయటకు వెళ్ళిపోయారు. హాల్లో ఉన్న వాళ్ళందరూ పనులు ఆపేసి మరీ వాళ్ళవైపు చూస్తూండిపోయారు.

'ఇంక మన ఆఫీసు ఆఫీసులా ఉండదు' శరత్ పక్కన వచ్చి కూర్చుంటూ అన్నాడు పరమేశ్వర్.

శరత్ మాట్లాడలేదు.

ఆఫీసులో నవయువకులెవరూ లేరు. అందరూ నడివయసులోవారే. అందరూ జీవితానుభవాలలో పండిన వారే. కానీ.. ఆ గుంపు వైపు చూస్తున్నపుడు ఎవరి కళ్ళల్లోనూ పరిణితి లేదు.

ఒకరకమైన నిరాశ, కసి అసూయలు కనిపించాయి.

ఇది శరత్ నిత్యజీవితంలోనూ గమనించాడు.

ఒక అమ్మాయి ఎక్కడ కనిపించినా వయసుతో సంబంధం లేకుండా ప్రతి ఒక్కరు ఆమె వైపు చూస్తారు. ఆ చూపులలో ఆమె అందాన్ని మెచ్చుకోవటంతో పాటు మరో రకమైన భావాలుంటాయి. మగవాళ్ళే కాదు మహిళల చూపుల్లోనూ ఆ భావం కనిపిస్తుంది.

ఇక అబ్బాయి, అమ్మాయి కలిసి కనిపిస్తే వారివైపు కుతూహలంగా చూడనివారుండరు. వెకిలిగా నవ్వని వారుండరు. దీనికి వయసుతో, సామాజిక స్థాయితో సంబంధం లేదు.

ఇప్పుడు అనంతమైన ఆకాశం క్రింద నుంచుని ఆలోచిస్తుంటే అంతా పనికిరానిదిగా, సిల్లీగా అనిపిస్తోంది.

'మనిషి తన జీవితాన్ని ఎంత వ్యర్ధంగా, పనికిరాని ఆలోచనలతో, పనిలేని ఆవేశాలు, నిరాశలు, ఆవేదనలతో గడిపేస్తాడు కదా!' అనుకున్నాడు శరత్.

ప్రతి వ్యక్తికీ ఆనందం కావాలి. కానీ ఆ ఆనందం కోసం అన్వేషణలో అంతా నిరాశలు, విషాదాలే.

'ఘర్ సే చలే థె హమ్‌తో ఖుషీకీ తలాష్ మే

గమ్ రాహమే పడి హై వోహీ సాథ్ హోలియే...

ఓ పాటలోని చరణం గుర్తుకు వచ్చింది. ఆనందాన్ని, సౌఖ్యాన్ని వెతుకుతూ ఇల్లు వదిలితే... దారిలో విషాదం, బాధలు కలిసి, వెంట వచ్చాయట. నవ్వొచ్చింది శరత్‌కు.

'అన్నం తింటారా? లేక ఆలోచనలు తింటూ గడిపేస్తారా?' పైకి వచ్చింది ప్రశాంతి.

ఆలోచనలతో పడి శరత్ గమనించలేదు. చాలా రాత్రయింది. రోడ్లపై వాహనాలు తిరగటం తగ్గిపోయింది. ఉండి ఉండి ఒకటి రెండు వాహనాలు వేగంగా వెళ్తున్నాయి. జన సంచారం తగ్గిపోయింది.

'పద'

వెన్నెల పడి ప్రశాంతి వదనం వెండి రంగులో మెరిసిపోతోంది. ఆమెని దగ్గర తీసుకున్నాడు.

'మంచి రొమాంటిక్ మూడ్‌లో ఉన్నట్టున్నారు' అంది ప్రశాంతి నవ్వుతూ, అతడి నుంచి దూరం జరుగుతూ.

నవ్వాడు శరత్.. 'ఆప్ కే హసీన్ రుఖ్ పె ఆజ్ నయా నూర్ హై, మేర దిల్ మచల్ గయా తొ మేర క్యా ఖుసూర్ హై' హమ్ చేశాడు.

'బాగుంది. ఇక్కడేమో మీరు శృంగార పాటలు పాడుతున్నారు. క్రింద మీ కూతురు ఆమె స్నేహితులు ప్రేమ పాటలు పాడుతూ కలలుకంటున్నారు. చూస్తుంటే ప్రపంచమంతా ప్రేమ ప్రేమ అంటూ కొట్టుకుపోతున్నట్టుంది. ఆ ఏడుపు లేనిది నా ఒక్కర్తికే లాగుంది. కడుపులో ఎలకలు భరతనాట్యం చేస్తున్నాయి. రండి తిందాం త్వరగా పడుకుంటే ప్రొద్దున్నే త్వరగా లేవవచ్చు' గబగబా అంది ప్రశాంతి.

'పద' అన్నాడు శరత్ ఆమెని అనుసరిస్తూ.

ప్రశాంతి అన్న మాటలతో సత్యం అతడిని కొరడాలతో ఛెళ్ళు ఛెళ్ళున కొడుతోంది. ప్రతివ్యక్తి మగ అయినా, ఆడ అయినా పెళ్ళయ్యే వరకూ 'ప్రేమ భావన'లో మునిగితేలుతారు, కలలు కంటారు.

నిజం ఎప్పుడూ కలకాదు.

దాంతో ప్రేమరాహిత్య భావన పెరుగుతుంది. ***ఉన్నదానితో రాజీపడలేక, లేనిదాన్ని పొందలేక, ఇతరులెవరో దాన్ని పొందుతున్నారన్న అసూయతో జీవితాంతం అసంతృప్తి, ప్రేమ రాహిత్య భావనలతో సతమతమవుతారు. ఇతరుల ఆనందాన్ని పాడుచేస్తారు.*** శరత్ క్రిందకు వచ్చేసరికి స్రవంతి, ఆమె స్నేహితులు గలగల మాట్లాడుతూ నవ్వుతూ తుళ్ళుతూ మెట్లెక్కడం ఆరంభించారు.

పక్కకు తొలిగి వారికి దారి ఇచ్చాడు శరత్.

'హాయ్ అంకుల్' అంటూ శరత్‌ని పలకరించి పైకి వెళ్ళారు.

శరత్‌కి నవ్వు వచ్చిది.

సీతాకోక చిలుకల్లా నవ్వుతూ తుళ్ళుతూ వెళ్తున్న వారిలో తన కూతురు కూడా ఒకరవటం గమ్మత్తుగా అనిపించింది. ఖలీల్ జిబ్రాన్ కవిత మనసులో మెదిలింది.

Your children are not your children.

They are the sons and daughters of Life's longing for itself.

They come through you but not from you,

And though they are with you yet they belong not to you.

నిజం.. పిల్లలకు జన్మనివ్వటం మటుకే తల్లిదండ్రుల వంతు. నిజానికి ఆ జన్మ నివ్వటంలో కూడా తల్లితండ్రులు తోలు బొమ్మల్లాంటివారే తప్ప వారి ప్రమేయం ఏమీలేదు. తల్లిదండ్రుల ద్వారా జన్మించిన పిల్లలు ఎవరికి వారే ప్రత్యేకం. వారి ఆలోచనలు, ఇష్టాఇష్టాలు, భవిష్యత్తు, అదృష్టం దేనిమీదా ఎవరికీ నియంత్రణ లేదు.

నియంత్రణ లేని దాన్ని నియంత్రించాలని తపన పడి జీవితాన్ని నరకప్రాయం చేసుకోవటమే మనిషి జీవితమా?

నవ్వుతూ గలగలా వెళ్తున్న స్రవంతిని చూస్తుంటే పలురకాల ఆలోచనలు సుళ్ళు తిరుగుతున్నాయి. అప్పుడే ఆమె తనదైన ఇష్టాఇష్టాలతో స్వతంత్రంగా, ప్రత్యేక ప్రపంచంలా తోస్తోంది.

"మళ్ళీ ఆగిపోయారేమిటి? ఇప్పుడేం ఆలోచనలు వస్తున్నాయి? నాకు తెలియదు. అసలు అంతగా ఏమాలోచిస్తారు? ఒక్కపైసా ఆదాయంలేని ఆ ఆలోచనలవల్ల ఏం లాభం? ఏవైనా డబ్బులు వచ్చే ఆలోచనలు చేయండి ప్లీజ్' హాస్యంగా అంది ప్రశాంతి.

నవ్వాడు శరత్.

'సమంత్ రాలేదా?' అడిగాడు శరత్ కంచం ముందు కూర్చుంటూ.

'అబ్బో.. ఎంత ఆశ్చర్యం. మీకో కొడుకు ఉన్నాడనీ, వాడు రాత్రి పది అయినా ఇంటికి రాలేదని ఇప్పుడు గుర్తొచ్చిందే! గుర్తొచ్చినందుకు సంతోషం' వ్యంగ్యంగా అంది ప్రశాంతి.

'మన అమ్మాయి స్నేహితులు రాత్రి పది అయినా మన ఇంట్లో ఉన్నారు. అలా వాడు ఎవరి ఇంట్లోనయినా ఉన్నాడేమో!' ఆమె వ్యంగ్యాన్ని పట్టించుకోకుండా.

'ఏమో.. ప్రొద్దున్న వెళ్ళేటప్పుడే లేటవుతుందని చెప్పాడు. ఇంత లేటు అవుతుందనుకోలేదు. వాడికో సెల్‌ఫోను ఇచ్చేస్తే ఎక్కడున్నాడో తెలుస్తుందికదా!'

'పిల్లలకి సెల్‌ఫోన్లు ఇప్పుడే ఎందుకు?'

'వాళ్ళు పిల్లలు కారు. రాత్రి పదయినా బయట తిరిగేవాడు చిన్నపిల్లాడా?'

'వాళ్ళకి పరిణితి లేదు. సెల్‌ఫోన్ ఇస్తే దాన్ని సరిగ్గా వాడే బదులు వీడియో తీయటానికి, వాట్సప్పుల్లో షేర్ చేసుకోవటానికి దుర్వినియోగం చేస్తారు. '

ఆశ్చర్యంగా చూసింది శరత్‌వైపు ప్రశాంతి.

'మీకు సెల్‌ఫోన్లలో వీడియోలు తీస్తారని, వాట్సప్పులో షేర్ చేసుకుంటారని ఎలా తెలిసింది?' ఆశ్చర్యం నటిస్తూ అడిగింది.

నవ్వాడు శరత్. 'సరే.. వాడికీ సెల్‌ఫోన్ కొనిద్దాం'

'అమ్మాయి ఎప్పటినుంచో అడుగుతోంది.'

శరత్ రోడ్డుమీద యువతీ యువకులు అరుదుగా కనిపిస్తున్నారు. ఎప్పుడూ చెవిదగ్గర సెల్‌ఫోను పెట్టుకుని ముచ్చట్లాడే వారూ, వేలితో సెల్‌ఫోను, స్క్రీను మీద కెలికేవారు కనిపిస్తున్నారు తప్ప మామూలుగా ఎవ్వరు కనబడటం లేదు. నడుస్తూ, డ్రైవ్ చేస్తూ, పదిమంది మధ్య ఉంటూ తమ ఒంటరి ప్రపంచంలో విహరించే వాళ్ళలో తన సంతానము ఒకరయిపోవటం శరత్‌కు ఇష్టంలేదు. కానీ.. జీవిత ప్రవాహంలో కొట్టుకుపోతూ తన ప్రత్యేకతను నిలుపుకోవటం ఎలా?

అదీగాక, ప్రత్యేక ప్రపంచమయిన తన సంతానం పై తన అభిప్రాయాలు రుద్దటం సమంజసమా?

'తినేటప్పుడు ఏమాలోచనలు? ఎదురుగా ఓ మనిషి ఉందని పట్టించుకోకపోతే ఎలా' అడిగింది ప్రశాంతి.

'There can be no disparity in marriage like insuitability of mind and purpose' డేవిడ్ కాపర్ ఫీల్డ్ నవలలోని వాక్యం గుర్తుకు వచ్చింది శరత్‌కు.

ఇది తనకేకాదు, ప్రశాంతికీ వర్తిస్తుంది.

ప్రశాంతి మీద ప్రేమ, జాలి వెల్లువలా పొంగాయి.

జీవితం విచిత్రమైనది. ఎక్కడెక్కడి వారినో కలుపుతుంది. పూర్తిగా విభిన్నమైన వ్యక్తులను ఒక చోట చేరుస్తుంది. కలిసి బ్రతకమంటుంది. వ్యక్తిత్వానికి పరీక్ష పెడుతుంది.

తన ఆకాంక్షలు, ఊహలు, ఆలోచనలతో రాజీపడుతూ, కలను కలగా పక్కన పెట్టి, సత్యంతో రాజీపడి బ్రతకటం నేర్పిస్తుంది.

'మాధవి వచ్చి జాయిన్ అయిందట కదా?' అడిగింది ప్రశాంతి.

ఆమె వైపు తలెత్తి చూశాడు.

'మా ఆఫీసులో నీ గూఢచారులు ఎవరున్నారు?' నవ్వుతూ అడిగాడు.

'ఏం చేస్తామండీ... మా ఖర్మ.. వెయ్యికళ్ళతో కాపాడుకోవాల్సి వస్తుంది. కాలం బాగాలేదు. పిల్లలు ప్రేమో రామచంద్ర అని కొట్టుకుపోతూ పార్కులు, సినిమాహాళ్ళు పావనం చేస్తున్నారు. పెళ్ళయి పిల్లలున్న పెద్దలూ 'ప్రేమో దేవుడా' అని కొట్టుకుపోతున్నారు. మా ఆఫీసులో రామచంద్రం లేడూ.. మీకు గుర్తుండడులెండి. చక్కని భార్య, మంచి పిల్లలున్నారు. కానీ ఆఫీసులో ఓ అమ్మాయి మోజులో పడి భార్యా పిల్లల్ని వదిలేశాడు. ఆ అమ్మాయి అవసరం ఉన్నంతకాలం వాడుకుంది. అవసరం తీరగానే పొమ్మంది. వేరే పెళ్ళి చేసుకుని వెళ్ళిపోయింది. పాపం, భార్యాపిల్లలు అన్యాయమైపోయారు. కాలం బాగాలేదు. ఏం చేస్తాం?'

'నేను అట్లా ఎవరివెంటయినా వెళ్ళిపోతానని భయమా?'

'నాకు అంత అదృష్టం కూడానా. మీ ఆలోచనల్లో పడి ఎటుపోతున్నారో మీకే తెలియదు. ఎవరి వెంటనో ఏం పోతారు? కానీ నా జాగ్రత్తల్లో నేనుండాలి. ముందు జాగ్రత్త పడితే తరువాత పడే బాధల నుంచి తప్పించుకోవచ్చు' అంది ప్రశాంతి.

నవ్వాడు శరత్. 'రాత్రి పదకొండు దాటింది. సుమంత్ ఇంకా రాలేదేమిటి?'

'అదే అంటున్నాను. కనీసం ఆలస్యం అయింది, కంగారుపడకండి అని చెప్పాలన్న జ్ఞానంలేదు'

ఆమె మాటలు పూర్తవుతూంటేనే బయట కీచుమని కారు ఆగిన శబ్దం వినిపించింది. శరత్, మాధవి బయటకు వెళ్ళి చూశారు.

ఇంటి సందు చివర్లో ఓ కారు దాదాపుగా గోడను కొట్టినంత పనిచేసి ఆగింది. దాన్నిండా యువకులున్నారు. 'బై..రా' అంటూ దిగుతున్నాడు సుమంత్. చూడగానే తాగి ఉన్నట్టు తెలుస్తోంది, సుమంత్ మాత్రమే కాదు, కారులోని అందరూ.

(కొనసాగింపు వచ్చే సంచికలో)

Post your comments